

Smlouva o účtu

„Peněžní prostředky na účtu vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu. Oprávnění majitele účtu, jakož i osob majících k účtu dispoziční oprávnění, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, představuje proto pouze pohledávku z účtu u peněžního ústavu.“

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 22 Cdo 1036/2020-346 ze dne 22.9.2020)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce S. J., IČO XY, se sídlem v XY, zastoupeného Mgr. J.Ú., advokátem se sídlem v Č.B., proti žalované E. D., narozené XY, bytem v XY, zastoupené Mgr. J.K., advokátem se sídlem v T., o zaplacení 123 830 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 15 C 109/2018, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 11. 2019, č. j. 7 Co 940/2019-326, tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 11. 2019, č. j. 7 Co 940/2019-326, se ruší a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobce - spolek založený za účelem společné péče jeho členů o dům č. p. XY na adrese XY (dále jen „předmětný dům“) - se po žalované domáhal zaplacení 123 830 Kč s příslušenstvím. Uvedl, že v rámci svého působení zajišťoval dodávky energií a služeb spojených s užíváním předmětného domu. V souvislosti s touto činností vybíral od spoluvlastníků domu zálohy na služby spojené s užíváním jednotlivých bytů v domě a příspěvek do tzv. fondu oprav; s jednotlivými dodavateli služeb uzavřel dodavatelské smlouvy a za poskytované služby prováděl přímé platby. Žalovaná v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2016 služby poskytnuté a spotřebované v souvislosti s jí užívaným bytem o velikosti 3+1 neuhradila, ani se nepodílela na opravách a údržbě domu (včetně jeho společných částí). Měl za to, že tímto jednáním se žalovaná na jeho úkor bezdůvodně obohatila.

Okresní soud v Českých Budějovicích (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 12. 4. 2019, č. j. 15 C 109/2018-249, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 123 830 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 24. 3. 2018 do zaplacení; dále uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady řízení ve výši 60 063 Kč.

Vyšel ze zjištění, že žalobce je právnickou osobou - spolkem - zřízenou s cílem zajišťovat běžnou správu, tedy péči o předmětný dům. Většina spoluvlastníků souhlasila s tím, aby žalobce řádný chod a péči o dům skutečně zajišťoval a jednal ohledně uzavírání s tím souvisejících smluv. Tito spoluvlastníci se stali členy žalobce; žalovaná však členkou žalobce není a nikdy nebyla. Za účelem zajištění dodávky energií a služeb žalobce uzavřel s jednotlivými dodavateli smlouvy a prováděl úhrady za jimi poskytované služby, a to z účtu zřízeného na jeho jméno. Dodávky energií a služeb žalobce zajišťoval pro celý dům, tedy nejen pro své členy, ale vždy pro všechny spoluvlastníky. Dále zjistil, že žalovaná byla od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2016 spoluvlastnicí předmětného domu o velikosti spoluvlastnického podílu 415/10000. Z tohoto titulu v daném období užívala v domě umístěný byt o velikosti 3+1; na zálohy na služby spojené s užíváním a údržbou společné věci a do tzv. fondu oprav však nic nezaplatila. Mezi žalobcem a žalovanou nedošlo k žádné dohodě ohledně dodávek služeb a

plateb do fondu; žalovaná však služby spojené s užíváním bytu odebírala a spotřebovala.

Při právním posouzení věci soud prvního stupně vyšel z právní úpravy zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Uvedl, že žalovaná se nestala členkou žalobce, a nezavazuje ji tedy povinnost finančně se podílet na nákladech vynaložených žalobcem na plnění poskytovaná třetími osobami. Tato povinnost se týká pouze členů spolku – žalobce. Protože žalobce nedisponuje vlastními prostředky, jde o prostředky členů žalobce (spoluvlastníků předmětného domu), bezdůvodné obohacení žalované může vzniknout pouze na úkor zbývajících spoluvlastníků předmětného domu. Žalobce proto nemá aktivní legitimaci pro podání žaloby; nemůže odvozovat aktivní legitimaci ve věci ani od postoupení pohledávek ostatních spoluvlastníků, neboť k jejich postoupení nedošlo. Nedovodil ani přímý nárok žalobce podle energetického zákona, neboť není provozovatelem ani vlastníkem odběrných zařízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 23 Co 156/2019-127, napadený rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud vyšel ze shodných skutkových zjištění a ztotožnil se rovněž se základním právním závěrem soudu prvního stupně, že žalobce není aktivně věcně legitimován. Doplnil, že žalobce vystupuje v postavení správce společné věci a jako takový má postavení příkazníka (§ 1135 o. z.). Nedisponuje tedy svou věcí a svými finančními prostředky, naopak nakládá se společnou věcí a finančními prostředky spoluvlastníků, kterým také musí správu vyúčtovat. Nejedná vlastním jménem na vlastní účet, nýbrž jedná jménem spoluvlastníků na jejich účet. Žalobci, který fakticky působí jako správce společné věci, tak neschází aktivní legitimace ani z tohoto důvodu

S ohledem na skutečnost, že všechny v žalobě vymezené dílčí nároky lze podřadit pod hospodaření se společnou věcí, neshledal důvod činit jiné závěry ani na základě aplikace zákona č. [67/2013](#) Sb., ani na základě energetického zákona. Příležitou neshledal ani argumentaci žalobce založenou na snížení jeho pohledávky vůči peněžnímu ústavu, u kterého má zřízený účet.

Proti rozsudku odvolacího soudu podává žalobce (dovolatel) dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), a v němž uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. Naplnění předpokladů přípustnosti dovolání spatřuje v tom, že v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyly doposud vyřešeny tyto otázky: Vůči komu se bezdůvodně obohacuje spoluvlastník domu, pokud nehradí jím spotřebované dodávky energií a služeb, které na základě uzavřených smluv dodavatelům hradila třetí osoba, odlišná od spoluvlastníků, z prostředků na svém účtu, pocházejících od ostatních spoluvlastníků domu? Je tato třetí osoba správcem společné věci? Jsou platby spoluvlastníků domu za spotřebu energií hospodařením se společnou věcí?

Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o nedostatku aktivní věcné legitimace. Uvádí, že předmětem jeho činnosti nebyla pouze běžná správa domu, ale i dodávka energií a služeb, kdy v této pozici vystupoval vůči spoluvlastníkům jako jejich dodavatel, nikoli jako obyčejný správce věci. Zdůraznil, že je právnickou osobou způsobilou vlastnit a nakládat s vlastním majetkem a finančními prostředky. Smlouvy o dodávkách energií a služeb uzavíral svým jménem, nikoli jménem spoluvlastníků, a na svoji odpovědnost; stejně tak i svým jménem prováděl příslušné úhrady jednotlivým dodavatelům. Poznamenal, že spoluvlastníci z těchto smluv nebyli a nejsou nijak zavázáni. Energie nejsou ani jejich vlastnictvím, byly jim pouze žalobcem – z pozice redistributora – bez přírážky poskytovány na základě oprávnění podle energetického zákona a jejich spotřeba byla následně vyúčtována. Má za to, že v případě, kdy žalovaná energie a služby prokazatelně spotřebovala, došlo za daného stavu ke vzniku jejího bezdůvodného obohacení. Odvolacímu soudu vytýká, že se uvedenými námitkami vůbec nezabýval. Závěry odvolacího soudu přitom označuje za

nepřiměřeně formalistické, neboť nutí spoluvlastníky předmětného domu postupovat na žalobce jejich neexistující pohledávky za žalovanou. Současně namítá, že závěr, že finanční prostředky na účtu žalobce jsou vlastnictvím spoluvlastníků, je nesprávný a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, ze které vyplývá, že peníze uložené na bankovním účtu jsou ve vlastnictví banky. Za nesprávné považuje i rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení, když má za to, že bylo namístě rozhodnout podle § 150 o. s. ř. Navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ztotožnila s právním posouzením věci odvolacím soudem. Úvahy dovolatele, že náklady na dodávky tepla, teplé vody, vody a odvádění odpadních vod, provoz výtahu, osvětlení společných prostor, úklid společných prostor a umožnění příjmu televizního signálu nemají žádný vztah ke spoluvlastnictví domu, považuje za nesprávné - k tomu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu a cituje komentářovou literaturu. Současně zpochybňuje i správnost určení výše bezdůvodného obohacení podle zákona č. [67/2013](#) Sb. Dále uvádí, že nezpochybňuje způsobilost dovolatele vlastnit a nakládat s majetkem, poukazuje pouze na to, že dovolatel žádné finanční prostředky, ze kterých by případně služby hradil, nemá. Zdůrazňuje, že spolek nesmí členům, natož nečlenům, ukládat, kromě plateb členských příspěvků, jiné povinnosti majetkového charakteru. Má za to, že založení spolku za účelem výstavby nebo správy nemovitosti určené k bydlení členů není možné, neboť k tomu slouží bytová družstva nebo společenství vlastníků. Proto už z povahy statutu žalobce má za to, že nemůže být aktivně věcně legitimován. Navrhuje, aby dovolací soud napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil a žalobci uložil povinnost nahradit žalované náklady dovolacího řízení.

Jelikož napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno po 30. 9. 2017, projednal Nejvyšší soud dovolání a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“, srov. čl. II odst. 2 zákona č. [296/2017](#) Sb.).

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. (rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na řešení právních otázek, které doposud nebyly dovolacím soudem v podmínkách současné právní úpravy řešeny, jakož i otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu), že je uplatněn dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání je důvodné.

K otázce osoby správce společné věci:

V posuzované věci je předně nutné se vypořádat s otázkou (ne)dostatku aktivní věcné legitimace dovolatele; z povahy věci je přitom nezbytné zabývat se i povahou postavení správce společné věci jako zástupce spoluvlastníků. Otázku, zda resp. za jakých podmínek správce společné věci vystupuje vůči třetím osobám jako přímý či nepřímý zástupce spoluvlastníků, dovolací soud dosud neřešil; proto je dovolání v této části přípustné a je i důvodné.

Při právním posouzení je třeba za situace, kdy ke vzniku rozhodných skutečností došlo před 1. 1. 2014, vycházet z právní úpravy zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“); pokud však rozhodné skutečnosti nastaly až po tomto datu, je nutné příslušné právní otázky posoudit podle zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) - viz § 3028 odst. 2 o. z.

Podle judikatury Nejvyššího soudu je uzavření dohody spoluvlastníků o určení osoby správce realizací hospodaření se společnou věcí ve smyslu § 139 odst. 2 obč. zák. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 22 Cdo 2654/2009). Obdobně lze určení správce zařadit v poměrech o. z. do problematiky správy společné věci.

Rozhodování spoluvlastníků o správě společné věci nelze chápat jako zákonem stanovený formalizovaný postup, ale jako (ne)shodu při řešení určité věcné otázky. Z povahy (podílového) spoluvlastnictví přitom vyplývá, že primárním způsobem řešení záležitostí spoluvlastníků je jejich dohoda [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2523/99, nebo ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. 22 Cdo 4455/2008 (uveřejněný v časopise Soudní rozhledy, 2012, č. 1, str. 15)]. Dohoda spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí je bezformálním právním úkonem a nemusí být písemná ani tehdy, týká-li se nemovité věci; může být uzavřena i ústně nebo konkludentně (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 22 Cdo 4347/2007).

Uvedené judikatorní závěry jsou v zásadě použitelné i pro poměry o. z., jak je patrné například z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 22 Cdo 2792/2016 (uveřejněného pod č. 71/2018 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek); dále viz např. Králík M., komentář k § 1128. In: Spáčil, J., a kol. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 488.

Správce společné věci může být osoba fyzická i právnická, může jím být jak jeden ze spoluvlastníků, tak osoba třetí (od spoluvlastníků odlišná). Přestože právní úprava obč. zák. ustanovení o správci společné věci neobsahovala, vycházela rozhodovací praxe soudů z toho, že na obsah práv a povinností mezi správcem a spoluvlastníky lze analogicky aplikovat ustanovení o příkazní smlouvě [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2006, sp. zn. 22 Cdo 2058/2005 (publikovaný v časopise Právní rozhledy, 2007, č. 6, str. 221)]. Tímto způsobem judikatura navázala na právní úpravu předcházející účinnosti obč. zák.; současná právní úprava právní postavení správce jako příkazníka upravuje výslovně (§ 1135 o. z.).

V poměrech nyní projednávané věci odvolací soud vyšel ze zjištění, že žalobce vykonával správu předmětného domu. S jeho ustanovením do funkce správce společné věci souhlasila většina spoluvlastníků; bylo prokázáno, že i žalovaná o tomto věděla a nevyslovila svůj nesouhlas. Tyto skutečnosti účastníci nezpochybňují ani v rámci dovolacího řízení, a dovolací soud z nich proto ve svých dalších úvahách vychází – jak vyplývá z výše uvedeného, je určení osoby správce, byť i jen konkludentním jednáním, možné.

Platí, že za situace, kdy při určení správy a ustanovení správce není přesně vymezen rozsah práv a povinností, které má vykonávat, je nutné vycházet především z povahy věci (k tomu z odborné literatury srov. např. Králík, M. Podílové spoluvlastnictví v občanském zákoníku. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 155). Do oblasti správy společné věci spadá vše, co slouží k zajištění hospodárného využití společné věci. V případě obytného domu, v němž se nacházejí pronajaté byty, tak půjde zejména o výběr nájmu a úhradu nákladů s pronájmem bytů, zajišťování oprav a údržby společného domu, včetně hodnotové evidence a vyjádření této činnosti; současně sem lze zahrnout vedení listin o výdajích a příjmech ze společné věci a provádění záznamů o příjmech a výdajích (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 49/2004). K hospodárnému využití věci může být nutné i zajistit poskytnutí dodávky energií, avšak nemusí tomu tak být vždy.

V posuzované věci nelze nechat bez povšimnutí, že předmětný dům byl v rozhodné době fakticky (nikoli právně) rozdělen na byty, a každý z nich byl dán jednotlivým spoluvlastníkům do užívání. S běžným užíváním bytu je bezpochyby spojeno i zajištění dodávek energií – zejména vody, elektřiny a tepla; přitom do jisté míry je dodávka energií i nezbytná k tomu, aby nedošlo k poškození společné věci (tzv. temperování stavby v zimních měsících). Tyto skutečnosti naznačují, že činnost dovolatele, spočívající v zajišťování dodávek energií a služeb, skutečně byla výkonem správy společné věci. Tento závěr však nelze učinit, aniž by se nalézací soudy zabývaly tím, zda nebyl rozsah práv a povinností správce společné věci vymezen jinak. To bylo úkolem odvolacího soudu, pokud tak v projednávané věci neučinil, je jeho rozhodnutí neúplné a tudíž nesprávné.

Pro úplnost dovolací soud dodává, že je nepochybné, že správce společné věci vystupuje v postavení příkazníka. Činnost příkazníka pro příkazce může být faktická, nebo může spočívat v právním jednání (hmotně právním i procesně právním); v případě právního jednání je přitom nutné rozlišovat mezi zastoupením přímým a nepřímým.

Byť zákonná úprava pamatuje pouze na zastoupení přímé (§ 22 odst. 1 obč. zák.; § 436 o. z.), nelze existenci nepřímého zastoupení opomenout, neboť zákon jej nevyklučuje a tento institut je znám i právní teorii (viz např. Dávid R., komentář k § 436. In: Lavický P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1657).

Pro oba případy zastoupení je společné, že v něm zástupce činí vlastní projev vůle (právně jedná). Zatímco přímý zástupce činí právní jednání jménem zastoupeného na jeho účet, takže práva a povinnosti (jedná-li zástupce v mezích oprávnění) vznikají přímo zastoupenému, nepřímý zástupce jedná svým jménem, i když v konečném důsledku opět na účet zastoupeného. V důsledku toho nabývá nepřímý zástupce práva a povinnosti sám, je však povinen takto nabytá práva a povinnosti převést na zastoupeného (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 33 Odo 806/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2009, sp. zn. 28 Cdo 1798/2009).

Zastoupení přímé je pro příkazní smlouvu charakteristické (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3418/2009), ani v jejím případě však nelze zastoupení nepřímé vyloučit. Správce společné věci má postavení příkazníka (§ 1135 o. z.) a z ustanovení o příkazu nejen že nevyplývá, že musí jít o zastoupení přímé, ale znění § 2435 o.z. výslovně počítá i se zastoupením nepřímým ("Příkazník... převede na příkazce užitek z prováděného příkazu"; kdyby šlo o zastoupení přímé, pak by tento užitek nabýval příkazce automaticky). Ostatně i § 1400 o.z., upravující postavení správce cizí věci, stanoví vyvratitelnou domněnku, že správce jedná jako zástupce vlastníka; nepřímé zastoupení tedy nevyklučuje. Současná právní úprava formuluje nevyvratitelnou právní domněnku, že není-li z právního jednání patrné, že někdo jedná jako zástupce, jedná sám za sebe a je z právního jednání zavázán sám (§ 436 věta druhá o. z.). Pokud by tak žalobce jednal v pozici nepřímého zástupce, nebylo by možné právní závěry odvolacího soudu akceptovat.

Jedná-li správce společné věci jako nepřímý zástupce spoluvlastníků, svým jménem uzavírá ohledně správy společné věci smlouvy s třetími osobami a plnění z těchto smluv pak dále poskytuje spoluvlastníkům, je vůči jednotlivým spoluvlastníkům aktivně legitimován k vymáhání toho, co jsou povinni za takto poskytnutá plnění (služby, dodávky vody a energií apod.) zaplatit.

Závěr odvolacího soudu, že jednáním žalobce (z pozice příkazníka) vznikala práva a povinnosti přímo zastoupeným (spoluvlastníkům předmětného domu), je předčasný. Zejména nelze opomenout, že žalobce uzavíral s třetími osobami smlouvy o dodávce prací (služeb) a energií vlastním jménem; spoluvlastníci nebyli účastníky takto vzniklých právních vztahů. Už to mělo vést k úvaze, že může jít o nepřímé zastoupení. Odvolací soud se otázkou existence nepřímého zastoupení nezabýval, ani se nevypořádal s (v této souvislosti uplatněnými) námitkami dovolatele. Dovolací soud proto uzavírá, že také v této části jsou úvahy odvolacího soudu neúplné a tudíž nesprávné. Rozhodnutí tak spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

K otázce vlastnictví peněžních prostředků na účtu u peněžního ústavu:

Dovolatel dále namítá, že závěr odvolacího soudu, že peněžní prostředky uložené na jeho bankovním účtu jsou ve vlastnictví spoluvlastníků předmětného domu, je v rozporu s rozhodovací praxí dovolacího soudu. Dovolání je v této části přípustné i důvodné.

Dovolací soud projednal dovolání v souladu s § 3077 o. z. podle právní úpravy občanského zákoníku č. [89/2012](#) Sb. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 10. 11. 2004, č. j. 35 Odo 801/2002, uveřejněném

ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 50/2006, vyslovil a odůvodnil závěr, že „peněžní prostředky na účtu vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu. Oprávnění majitele účtu, jakož i osob majících k účtu dispoziční oprávnění, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, přestavuje proto pouze pohledávku z účtu u peněžního ústavu.“ Od těchto právních závěrů (z novější judikatury srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. 20 Cdo 900/2019) není důvod se odchýlit – s ohledem na značnou podobnost příslušných ustanovení (k tomu srov. znění § 708 odst. 1 zák. č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, a znění § 2662 o. z.) – ani za účinnosti zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, tedy od 1. 1. 2014.

Závěr odvolacího soudu, že vlastníkem peněžních prostředků na bankovním účtu dovolatele jsou (někteří) spoluvlastníci předmětného domu, neboť tyto byly dovolateli (jako správci společné věci) pouze svěřeny do správy, je tak v rozporu s výše uvedenými závěry dovolacího soudu a rozhodnutí odvolacího soudu je nesprávné. Ostatně zřídil-li účet žalobce svým jménem a pro sebe, nemají spoluvlastníci k bance žádný právní vztah a nelze dovozovat, že by byli z účtu nad rámec toho, co bylo dohodnuto ve smlouvě o jeho zřízení, jakkoliv oprávnění. Nároky vzniklé v souvislosti s prostředky tak uloženými mohou uplatnit v zásadě jen vůči žalobci.

Ke zbývajícím námitkám dovolatele:

Otázkou dovolatele, vůči komu se bezdůvodně obohacuje spoluvlastník domu, pokud nehradí jím spotřebované dodávky energií a služeb, se dovolací soud – z důvodu procesní ekonomie – nezabýval. Pro řešení této otázky je významné posouzení povahy postavení žalobce (správce společné věci, nebo jiná dohoda se spoluvlastníky). S ohledem na neúplné úvahy odvolacího soudu – jak vyplývá z výše uvedeného – je proto předčasné zabývat se jejím řešením.

V případě námítky týkající se aplikace § 150 o. s. ř. se poznamenává, že dovolání týkající se výroku o nákladech řízení není podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. přípustné.

Ze shora uvedeného se podává, že dovolání žalované je důvodné. Proto Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil.

V dalším řízení bude úkolem odvolacího soudu, aby se náležitě vypořádal s otázkou postavení žalobce – tj. zda v případě energií a služeb, jejichž náhrada je předmětem nyní projednávané věci, žalobce vystupoval vůči spoluvlastníkům z pozice správce společné věci, nebo z pozice jiné, vyplývající z dohody mezi ním a spoluvlastníky. V případě, že dojde k závěru, že žalobce byl správcem společné věci, bude jeho úkolem náležitě posoudit, zda právní jednání žalobce (příkazníka) bylo povahou zastoupením přímým, či nepřímým.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)